USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **I. F.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2015, č. j. OAM-60/LE-BE02-P15-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 49 Az 70/2015 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť žalobní námitky nepovažoval za důvodné.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů, zejména ve vztahu k posouzení splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Dále v kasační stížnosti zopakoval shodné námitky, jež byly předmětem žaloby; tedy nesprávné posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) a § 14 a § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nově namítl, že důvodem jeho obav z povinnosti nastoupit výkon vojenské služby a z nasazení do válečného konfliktu probíhajícího na

východě Ukrajiny je otázka jeho svědomí a také jeho postavení jako příslušníka zvláštní sociální skupiny požívající ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a také, že mu reálně hrozí vážná újma spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení pro rostoucí intenzitu konfliktu na východě Ukrajiny a pro rozsáhlé porušování lidských práv a páchání zločinů proti lidskosti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Těmito otázkami se podle stěžovatele ani správní orgány, ani krajský soud nezabývaly.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozsudku krajského soudu, tato rozhodnutí považoval za souladná s právními předpisy. Zrekapituloval skutkové okolnosti stěžovatelova případu a poukázal na účelovost nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jejíž podání bylo vedeno snahou zlegalizovat pobyt na území České republiky. Poukázal na to, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností a nelze ji bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Za nedůvodné považoval i stěžovatelovo tvrzení o možném pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k „sociální skupině“ branců. Nejedná se totiž o takovou sociální skupinou, která by naplňovala charakteristiku relevantní pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ani obavy z následků dezerce nepovažoval žalovaný za azylově významné, neboť stěžovatel sám se terčem žádného negativního jednání nestal; nebyl ani schopen upřesnit, zda tzv. protiteroristická jednotka Vostok, jejíž měl být jistou dobu členem, byla součástí standardních složek ukrajinské armády či soukromým a nestátním bojovým útvarem. Nakonec žalovaný poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá závěr, že na Ukrajině neprobíhá konflikt, jenž naplňuje kritéria § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný ze všech uvedených důvodů navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popřípadě ji zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[7] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Ve stěžovatelově zájmu bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu toliko tvrdil, že důvodem přijatelnosti je ochrana subjektivních práv jednotlivce, která byla porušena správním rozhodnutím. Takto obecně formulovaná tvrzení však důvodem přijatelnosti nejsou a být nemohou. Důvody přijatelnosti nedovodil kasační soud ani z obsahu soudního spisu.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě zopakoval námitky, které uplatnil již v žalobě (srov. odst. [4]). Neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že jeho výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a

s. ř. s. a jak Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v odkazovaném usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Fakticky se stěžovatel v kasační stížnosti domáhal opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadaném rozsudku. Tento přezkum však podle obsahu kasačních námitek požadoval pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[9] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky, jež byly soudního přezkumu způsobilé. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy, tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy a v napadeném rozsudku zohlednil též judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[10] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky, jež považoval kasační soud za přípustné (viz dále odst. [11]).

[11] K námitce, že důvodem obav z povinnosti nastoupit výkon vojenské služby a z nasazení do válečného konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny je otázka stěžovatelova svědomí a jeho postavení jako příslušníka zvláštní sociální skupiny požívající ochranu podle § 12 písm. b) zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsah soudního přezkumu v řízení před správním soudem je i ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany ovládán dispoziční zásadou. Správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a v rozsahu vymezeném žalobními tvrzeními. Není povinen za žalobce vyhledávat další (jiné) důvody, pro něž by mohl žalobě vyhovět. Netvrdil-li stěžovatel v žalobě (ani předtím ve správním řízení) ničeho o tom, že nenastoupení výkonu vojenské služby je věcí jeho svědomí a že je třeba na něj nahlížet jako na příslušníka zvláštní sociální skupiny, nebylo povinností krajského soudu se z tohoto pohledu věcí zabývat, a to zvláště za situace, kdy ani ze správního spisu v kasační stížnosti nově uplatněná tvrzení stěžovatele neplynula. Obdobné platí i ve vztahu ke stěžovatelovu tvrzení, že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu spočívající v mučení či nelidském a ponižujícím zacházení. Tyto kasační námitky považuje Nejvyšší správní soud za nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nebyly totiž uplatněny nejprve v řízení před krajským soudem, ač stěžovateli nic nebránilo tak učinit.

VI.

[12] S ohledem na skutečnost, že přípustné důvody kasační stížnosti neobsahovaly ničeho nad rámec předchozího právního posouzení učiněného krajským soudem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu